

Julius Hendrik Godfried Bekker

Julius (Jules) Bekker is een geboren Hagenaar. In 1939 kwam hij in de Van Speykstraat ter wereld.

Jules: 'Je zult het misschien niet geloven maar ik ben zelfs nog nooit in Suriname geweest. Mijn moeder was een Surinaamse, reeds in 1922 naar Nederland gekomen.

Met een stel vriendinnen. Ze moet iets avontuurlijks gehad hebben want het was toen nog niet gewoon om hierheen te komen. Ze vond meteen werk en na een aantal jaren ook een man, mijn vader.

Die kwam met paard en wagen, waarop groenten en fruit, langs de deur. Geweldig hè! Het was een prima huwelijk.

Jammer genoeg is mijn moeder jong gestorven; in de oorlog aan longontsteking.

Ik was pas drie jaar en zodoende is de band met het moederland vervaagd.'

'Wat mij momenteel als land erg boeit is Denemarken. Rustig, heel veel ruimte, schoon en prettige mensen. Lekker vissen in de zee, daar geniet ik van. Ik heb er in '90 en '92 een tentoonstelling gehad, in de Court gallery in Kopenhagen en met succes. Wat zou je denken van een atelier aan zee met een keienstrand voor je deur en het prachtige Deense licht, dat zie ik wel zitten.

Ik heb op de ambachtschool de basisopleiding gehad voor huis- en reclameschilder en etaleur. Theo Schrijvers, ook tekenlid bij Pulchri (hij is helaas begin november overleden) zag mij met veel plezier een uil tekenen met grote precisie. Hij stimuleerde mij.

Na de opleiding kreeg ik een baan als leerling-etaleur bij de firma Vroom in de Fahrenheitstraat. Na één jaar kon ik naar de tekenacademie, afdeling reclame ontwerpen. Daar heb ik nog net de oude jongens zoals Schuitema, Kiljan en de Vries meegemaakt. En niet te vergeten mevrouw Dra. Jacometti die altijd een klein hondje bij zich had, ik geloof een pekineesje met zo'n platgeslagen bekkie.

Na de academie ging ik in dienst, maar ik bleef tekenen. Op een gegeven moment kwam er iemand van de welzijnszorg: 'Jij kan toch een beetje tekenen, nou dan hebben we je nodig voor het Sinterklaasfeest.' Ik verdween in een oude loods ergens achteraf voor een geheime opdracht en ging lekker knutselen aan een rijdende raket waar

ook rook uit kon komen. En de jongens maar oefenen met volle bepakking. Het is natuurlijk iets leuks geworden, de entree van Sint en Piet in een Nike raket. Later op de vliegbasis Ypenburg waar ik gelegerd was maakte ik met een collega mijn eerste schilderij voor de mess. Het is nog officieel onthuld. Eenmaal afgezwaaid ging ik naar Livinus op de Vrije Academie, toen nog aan de Hoefkade. 'Laat maar eens wat zien', bromde hij. 'Nou, het ziet er toch wel goed uit, je krijgt van mij een beurs.' Zo heb ik daar twee jaar getekend en geschilderd. Eindelijk kon ik dan daarna op een reclamebureau terecht, mijn grote wens. Ik kwam bij Studio Wim Bink, ik weet het nog goed. Maar het viel hard tegen. Na enige tijd dacht ik, wat doe ik hier eigenlijk, de zon schijnt en ik hang hier half versuft boven een tekentafel. Ik ga weg.' De eerste stap naar zelfstandigheid. Het was 1962.

Jules: 'Ik probeerde met free-lance werk aan de kost te komen en maakte me al snel sterk voor tentoonstellingen. Werd lid van de Haagse Kunstkring alwaar ik mijn eerste expositie had in 1967. In hetzelfde jaar deed ik mee aan de Haagse Salon en aan een groepstentoonstelling in het Venster in Rotterdam. Toen volgde 'Critici kiezen grafiek', een expositie in het Haags Gemeentemuseum in het kader van het Holland Festival 1968, met etsen. Ook het buitenland trok, vooral Italië, een magische klank. In 1969 deed ik

zodoende mee aan een Biënnale in Pistoia, met werk betrekking hebbende op dans en ballet. Ik dacht 'God zegene de greep'. Na niet al te lange tijd ontving ik een brief. Tot mijn grote verbazing had ik de aankoopprijs ontvangen. Niet te geloven, een kruiwagen vol Italiaanse lires, uiteindelijk toch nog goed voor achthonderd gulden.'

Jules staat op, opent een lade waaruit hij een schitterende brief te voorschijn tovert waarop enkele zinnen uit het juryrapport - over de losse lijnvoering die je nergens anders ziet en het zonnige geel - ondertekend door klinkende namen.

Daarna exposeerde hij regelmatig in binnen- en buitenland.

Jules: 'Enkele jaren later had ik nog eens een tentoonstelling in Verona.

Daar ging je dan heen met de trein, doeken opgerold onder je arm.

Spiaramen daar zorgde de galerie ter plaatse voor. Na terugkomst zorgden die schilderijen er wel voor dat ik lid kon worden van Pulchri Studio.

Als ik zo terug kijk was het al-bij-al wel een leuke tijd. Er gebeurde heel wat in Den Haag. Zo heb ik ook nog meegewerkt aan Theater Scarabee van Adri Boon. Ik speelde in 'Batman in ballingschap' een metafysisch realistisch schouwspel. Er moesten dan wel eerst enige glazen brandewijn naar binnen want je hebt wel moed nodig om iets op het toneel te doen. Dus stond er in de kleedkamer voor iedere voorstelling een half literdje gereed.

Momenteel ben ik hard aan het werk voor de expositie in Pulchri in de Voorhoutgalerie, opening 24 april.'

Het werk van Jules Bekker munt uit op een zonnige kijk op het leven. Het straalt exotische warmte uit. De fragmentarische zwevende figuren staan toch met krachtige lijnen in het beeld; ze schijnen te dansen. Het is heel expressionistisch weergegeven en toch herkenbaar.

Jules: 'Ik werk voornamelijk in acryl, dat is snel droog en werkt prettig. In mijn tekeningen gebruik ik inkt, potlood en pastel. Vaak worden de lijnen met krijt eerst op het doek of papier gezet. Ik verlaat bijna nooit de herkenbare vorm al balanceer ik soms wel op de grens van abstractie. Je begint iets, dan stop je en ga je kijken, heel lang kijken naar wat je zult moeten doen. Kijken is 95% van het werk en het belangrijkste van alles.'

Vooral de laatste tijd worden de lijnen lossere, de dichtertelijke wereld waarin Jules zich beweegt wordt poëtischer, het verdiept zich. Het landschap met daarin zwevende elementen is nog subtieler aan het worden al blijft de helderheid van het eigen schrift tussen idee en uitvoering gehandhaafd. Het geeft de beschouwer het gevoel meegenomen te worden naar onbekende exotisch kleurrijke verten waar het leven meer is dan het alledaagse heden.

Marianne Dommissie

021603